

Det er derfor, de knepper så meget i dette land af Morten Sabroe og Jørgen Leth

Det er derfor, de knepper så meget i dette land

Morten Sabroe og Jørgen Leth
Politikens Forlag
338 sider
Pris 250

Det er en rigtig fornøjelig bog, de to verbalt, godt funderede fysisk aldrende mænd har bedrevet. Vi bliver ført vidt omkring, såvel geografisk, oplevelsesmæssigt som sprogligt. Frem fra dybet og skjult godt inde i de almene betragtninger finder vi lige pludselig universelle guldkorn. Hør f.eks. hvad Jørgen Leth omkring kærlighed pludselig finder på: "Vi står vel overfor at skulle finde en form. Det skal ikke foregribes håndfast, men fornemmes til det fungerer. Det lyder køligt, men det er fordi jeg foretrækker at beskrive det køligt. Jeg vier mig helt hen i et kærlighedsforhold og har nogle gange sat fornuften over styr".

Sådan noget skal man tænke over, når det kommer fra en dreven forfatter som Leth. Der er grundlag for noget af en diskussion om, hvorvidt det da ikke er mindre køligt at fornemme sig til resultatet i et parforhold frem for fra begyndelsen at have en struktureret form.

Jørgen Leth deler blandt rigtig meget andet ud af sine tanker omkring sin bopæl i det fremmede, og det er ikke altid lige sorgløs læsning. Det ser ud til at have de besværligheder bundet til sig, som en digter og kunstner gennem tiderne ofte selvskabt har omgivet sig med for at kunne pleje the blues og skabe det, der var nødvendigt for at sprænge grænser, for at nå ud i sindets afkroge og tilføre læseren det pift til eget levet liv, der giver det en ekstra dimension. Der er flotte, engagerede og farveriger beskrivelser af woodu-ceremoni, det er den anden side af øen, der er gennemsyret af kriminalitet og korrupsion. Hvad angår Leths omtalte perfekte og erotiske menneske, indtager han - ikke forbavsende - en tilbagelænet, men ganske underholdende og uforstillet holdning til reaktionerne omkring episoderne og siger samtidigt, for at det ikke skal stå usagt hen, hvis man skulle være i tvivl, at

"forargelse ikke er noget problem".

Bogen er skrevet i email-form, hvor de to, sproglige kæmper udfordrer hinanden via computeren til at fortælle om de inderste tanker, lyster, længsler og -viden, for den sags skyld. De har hver for sig en kæmpemæssig ballast med sig bagud i årene, der gik, og ordene flyder da tilsyneladende også ganske let for dem. De begynder forsigtigt og føler hinanden på tænderne, men efterhånden, som mailsene sendes afsted i en lind strøm, går de nogle pæne spadestik dybere, såvel i sig selv som i hinanden, der jo et sted også er en selv. Med andre ord, så bevæger teksten sig, hjerterne berøres, noget stikker dybere end andet, men faktum er, at når man når mod slutningen, så er ens nysgerrighed stillet: Hvem er disse mennesker, hvad kan de, hvordan tænker mænd som dem, hvorledes diskuterer de, hvorledes får de hinanden til at overveje Vi er et andet sted, end da vi påbegyndte læsningen. Vi stiller spørgsmål ved ting, om ikke andet - , så har vi lært ikke at tage alt for givet, og at overveje, hvad vi kan stille spørgsmålstejn ved . .

Alle selvbiografier er iscenesættelser, hedder det i bogen. Det første, der ryger i den proces, er sandheden. Men teksten er sand nok . . .

Sandt nok . .
OG . . .

Det er rart at vide, at også i bogens verden, dér pynter de på sandheden, ligesom vi andre har mulighed for, når det gælder

Ellers går det rask derud af med tanker og meninger om alverdens ting fra store krige, store generaler og til kedsomheden ved at læse Stig Larssons Mænd Der Hader Kvinder og til spørgsmålet om, hvad Barack Obama midt i jubelkoret overhovedet har udrettet. Såfilosofisk kan man mene, meget modigt kan man også mene. Om denne holdning og mange andre, der sætter sig til at cementere, hvad vi selv ofte har inderst inde, men ikke rigtigt kan få udtrykt i den daglige jagt

på status og mammon.

En meget veldrejet og også meget morsom og underholdende bog. Hvad mener I om, at Morten Sabroe engang fortalte en journalist, at en forsker mente, at vreden har sit udspring et sted for foden af Kaukasus-bjergene. "Det syntes jeg var enormt sjovt. Det syntes journalisten ikke".

Videre bliver vi provokeret på viden og holdninger og meninger, så på den måde er bogen endog ganske sund læsning, der udfordrer vores egen modighed ud i med overlegen selvfølgelighed indtagne standpunkter, der mindst kan diskuteres, og i bedre fald ligger milevidt fra den klippefaste, politisk korrekte holdning fra og på parnasset.

Igen . . .

En aldeles vægtig og glimrende bog.